

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/341/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712213531
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6712213531.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa BL Telecom debt, s.r.o., IČO: 45 535 108, so sídlom Bratislava, Šoltésovej 14, zast. SOUKENÍK-ŠTRPKA, s.r.o., IČO: 36 862 711, so sídlom Bratislava, Šoltésovej 14, proti odporcovi H. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B., J. XXXX/X, t.č. I. L. L. - F., za účasti vedľajšieho účastníka konania na strane odporcu OZ právna pomoc spotrebiteľom, IČO: 42 247 268, so sídlom Košice, Sofijská 13, zast. JUDr. Ladislavom Miklušom, advokátom, AK so sídlom Košice, Stará Baštova 2, o zaplatenie 331,94 Eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen zo dňa 04.03.2015, č. k. 16C/114/2013-145, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu v napadnutom výroku o uložení povinnosti navrhovateľovi nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania **p o t v r d z u j e .**

Vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením okresný súd zastavil konanie v dôsledku späťvzatia návrhu navrhovateľom pred začatím konania podľa § 96 ods. 1 a 3 O.s.p. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 O.s.p., pričom náhradu trov konania priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, keď dospel k záveru, že vedľajší účastník, ktorý vystupoval na strane toho účastníka, ktorý by mal v zmysle § 146 ods. 2 O.s.p. nárok na náhradu trov konania, v konaní vykonal 3 úkony právnej služby, má preto nárok na náhradu týchto trov v zmysle ust. § 146 ods. 2 O.s.p., trovy sú vyčíslené v súlade s ustanoveniami vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

Proti uzneseniu okresného súdu v rozsahu priznaných trov podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ. Namietla nesprávne právne posúdenie veci s poukazom na ust. § 205 ods. 2, písm. f) O.s.p. Tvrdí, že vynaložené trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka neboli účelné, nespĺňajú teda základné kritérium pre ich priznanie v zmysle ust. § 142 O.s.p. Poukázal v tomto smere na dve rozhodnutia krajských súdov podporujúcich tento jeho názor (uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 25.04.2012, sp. zn. 17Co/91/2012, uznesenie Krajského súdu Bratislava zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 5Co/375/2013). V ďalších dôvodoch podaného odvolania poukazuje na požiadavku, v zmysle ktorej má byť združenie spôsobilé bez zastúpenia advokátom poskytovať aktívnu pomoc spotrebiteľovi, vrátane kvalifikovanej právnej pomoci (uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 5Co/375/2013). Nepopiera ústavne zaručené právo vedľajšieho účastníka na právnu pomoc, spochybňuje ale účelnosť vynaložených trov na právne zastúpenie ako subjektu odborne spôsobilého, znalého danej problematiky a z tohto dôvodu aj zákonom privilegovaného subjektu (čo sa týka vstupu do konania). Spochybňuje účel vstupu vedľajšieho účastníka do konania a tvrdí, že samotný vedľajší účastník neposkytol ochranu práv odporcovi ako spotrebiteľovi. Poukázal na hromadný vstup združení na ochranu spotrebiteľov ako vedľajšieho účastníka do súdnych konaní, automaticky zastúpených právnym zástupcom bez toho, aby vopred vedeli o konkrétnych okolnostiach sporu. Otáznym preto zostalo, či účelom vstupu do konaní je ochrana spotrebiteľa alebo zisk z priznaných trov konania. Vedľajší účastník pritom do konania

nepriinesol žiadny prínos vo svojich vyjadreniach a nepoukázal na žiadnu inú skutočnosť, než na ktorú súdy musia prihliadať z úradnej povinnosti. Vyjadril svoj názor, v zmysle ktorého podstatnou podmienkou vstupu vedľajšieho účastníka je súhlas hlavného účastníka, na strane ktorého chce v konaní vystupovať, pričom (v tom čase navrhovaná) novela ustanovenia § 93 O.s.p. odstránila interpretačné problémy praxe súdov v otázke podmienok vstupu vedľajšieho účastníka s predmetom činnosti ochrana práv podľa osobitného zákona do občianskeho súdneho konania, a to tak, že takéto združenie musí už pri vstupe predložiť súhlas účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje konania, inak sa na jeho podnet neprihliada. Pokiaľ ide o súhlas hlavného účastníka s účasťou vedľajšieho účastníka v konaní, zaoberal sa tiež domnienkou podľa § 101 ods. 3 O.s.p. s tým, že na vyriešenie otázky procesného postavenia subjektov, ktoré sa zúčastňujú konania, nemožno uplatniť domnienku podľa § 101 ods. 3 O.s.p., na čo poukázal aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/188/2012 zo dňa 05.02.2013. Pokiaľ ide o výdavky spotrebiteľských združení, poukázal na skutočnosť, že Ministerstvo hospodárstva SR dotáciami podporuje odbornosť spotrebiteľských združení v oblasti ochrany práv spotrebiteľov, teda prijatím dotácie zo štátneho rozpočtu a priznanou náhradou trov konania by bola 2-krát hrazená časť vedľajšieho účastníka v konaní. Navrhol zmeniť rozhodnutie tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhrada trov konania nebude priznaná a vedľajší účastník bude zaviazaný na náhradu trov odvolacieho konania navrhovateľa.

K odvolaniu sa písomne vyjadril navrhovateľ, ktorý navrhol napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť. K účelnosti trov vedľajšieho účastníka uviedol, že vedľajší účastník má principiálne právo na náhradu trov konania, poukázal na odbornú literatúru v tomto smere. Účelnosť úkonov právnej služby je možné posudzovať iba cez objektívne kritériá, teda či v konečnom dôsledku úkon právnej služby bol spôsobilý pozitívne v prospech účastníka ovplyvniť rozhodnutie súdu. Pokiaľ by mali byť považované trovy vedľajšieho účastníka ako neúčelne vynaložené, museli by ako neúčelné byť považované aj trovy právneho zastúpenia všetkých bánk, poisťovní, vymáhateľských spoločností, mobilných operátorov a iných navrhovateľov, pre ktorých je charakteristické, že sa dajú zastúpiť advokátom, čo je v rozpore s dennou realitou nielen na tomto súde, ale na všetkých súdoch v Slovenskej republike. Poukázal pri tom na článok 47 ods. 2 Ústavy SR a na niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR k tejto problematike. Pokiaľ by mal súd prijať argumentáciu navrhovateľa, potom vzhľadom na jeho nepochybne profesionálne vymáhanie pohľadávok by malo byť rovnaké pravidlo aplikované aj na neho a tiež na úkony právneho zástupcu navrhovateľa, pretože sú podávané hromadne, rutinne a označiť ich za neúčelné a náhradu trov konania mu nepriznať.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v medziach daných ust. § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p. Napadnuté uznesenie okresného súdu v časti náhrady trov konania ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého uznesenia a jeho dôvodov, postupu súdu, ktorý mu predchádzal a dôvodov odvolania dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Ako je zrejme z obsahu spisu, v danom prípade došlo zo strany navrhovateľa k späťvzatiu žalobného návrhu, konanie preto bolo zastavené podľa § 96 ods. 1 a 3 O.s.p. V tom čase bolo okrem odporcu označeného navrhovateľom účastníkom konania, a to vedľajším účastníkom na strane odporcu aj občianske združenie založené podľa osobitného zákona, konkrétne zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Vedľajší účastník v tomto čase už v konaní aktívne pôsobil, okrem oznámenia o vstupe podal aj písomné vyjadrenie k samotnému žalobnému návrhu, ako aj vyjadrenie k podanému procesnému rozhodnutiu prvostupňového súdu. V konaní teda vykonal tri úkony právnej služby. Pretože došlo k späťvzatiu návrhu, prvostupňový súd správne rozhodol o náhrade trov konania podľa § 146 ods. 2 O.s.p. a povinnosť nahradiť trovy konania uložil navrhovateľovi ako účastníkovi, ktorý z procesného hľadiska zaviniel zastavenie konania. V tomto prípade samotný hlavný účastník - odporca nemal žiadne trovy v súvislosti s konaním, trovy v podobe trov právneho zastúpenia však uplatnil vedľajší účastník na strane odporcu. Legitimita vstupu tohto účastníka do konania bola daná ust. § 93 ods. 2 O.s.p. v znení platnom a účinnom v čase, kedy k vstupu tohto účastníka došlo. Preto nemožno na neho vzťahovať novelu platnú a účinnú od 01.01.2015 (zákon č. 353/2014 Z. z.), znením ktorej argumentuje okrem iného v podanom odvolaní navrhovateľ v otázke súhlasu hlavného účastníka so vstupom vedľajšieho účastníka do konania. Pokiaľ ide o názor odvolateľa, v zmysle ktorého nemožno pripustiť vedľajšie účastníctvo v konaní v prípade nesúhlasu hlavného účastníka, rovnaký názor zdieľa aj odvolací súd. Nemožno to však vykladať tak, že by v zmysle právnej úpravy relevantnej pre posúdenie tejto veci bol potrebný výslovný písomný súhlas hlavného účastníka s vedľajším účastníctvom na jeho strane tak,

ako sa to snaží vyvodiť navrhovateľ. V danom prípade nebol dôvod posudzovať domnienku podľa § 101 ods. 3 O.s.p., pretože ani prvostupňový súd, ani odvolací súd z takéhoto posúdenia nevyvodzoval právo vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania. Odvolacie námietky v tomto smere s predmetom odvolacieho konania nesúviseli.

Ani samotný navrhovateľ v odvolaní nespochybňuje právo vedľajšieho účastníka dať sa v súdnom konaní zastúpiť splnomocneným advokátom uvedomujúc si, že ide o ústavné právo v zmysle článku 47 ods. 2, 3 Ústavy SR. Základným dôvodom, pre ktorý navrhovateľ spochybňuje právo vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania, je účelnosť týchto trov. Odvolací súd súhlasí s tým, že v prípade priznania náhrady trov konania úspešnému účastníkovi (resp. účastníkovi, ktorý má nárok na náhradu trov konania v zmysle ust. § 146 ods. 2 O.s.p.) je nevyhnutnou podmienkou účelnosť priznaných trov, ktorá vyplýva z ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že vedľajší účastník vykonal v konaní tri úkony právnej služby tak, ako to uviedol v napadnutom uznesení prvostupňový súd. Žiaden z úkonov nebolo možné považovať za neúčelný - išlo o prevzatie a prípravu zastúpenia, vyjadrenie k návrhu a podané vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa vo veci prípustnosti vedľajšieho účastníctva. Odvolací súd podrobil preskúmaniu vyjadrenie k žalobnému návrhu za účelom posúdenia, či toto vyjadrenie bolo spôsobilé prispieť k úspešnosti účastníka, ktorého v konaní podporovalo. Zistil, že uvedené vyjadrenie súvisí s predmetnou vecou, nemožno mu vytýkať šablónovitosť a neznalosť prejednávanej problematiky. Pokiaľ ide o vyjadrenie k podanému odvolaniu, v tomto smere bol vedľajší účastník v odvolacom konaní úspešný, pretože odvolací súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu, ktorým na námietku navrhovateľa rozhodol prvostupňový súd tak, že pripustil vstup tohto občianskeho združenia do konania.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozhodnutie okresného súdu napadnuté odvolaním - výrok o náhrade trov vedľajšiemu účastníkovi, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Vedľajšiemu účastníkovi, ktorý má v odvolacom konaní úspech, náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd nepriznal, keď tieto trovy ani neboli uplatnené. Navyše odvolací súd v obdobných veciach nepovažuje vyjadrenia v takýchto procesných veciach za nevyhnutné, pretože skúmanie účelnosti trov konania prináleží výlučne súdu v zmysle platnej právnej úpravy.

Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu pomerom hlasov 3 : 0.

Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.